

XII.évfolyam 2. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2010.

A tartalomból...

- Végre miénk a tornaterem...
- Református évnnyitó Miskolcon
- Kutatók éjszakája
- A töris trió eredménye
- Gólyabuli
- Bemutatjuk.... új tanáraink
- Irodalom: A kicsi csíkos zebra... és társai
- Nyelvi rovat: Nyelvi tábori élmények és fej-
törők
- Az ösztöndíjak kínálta lehetőség
- Rejtvények
- Sporthírek
- Kulturális ajánló

Végre miénk a tornaterem

Végre elkészült iskolánk büszkesége, az új tornaterem. Mindannyian használjuk, hiszen millió testnevelésóra, edzés, sportszakkör zajlik benne napról napra. Míg a tavalyi tanévben csak izgatottan lestük, hogy hogyan is halad az építkezés, mikor melyik falat húzzák fel a munkások, az idei tanév elején végre birtokba vehettük, kipróbálhattuk és azóta is boldogan használjuk. A következő Interjúban Szalai Kata annak járt utána Dr. P. Tóth Béla nagytiszteletű úrnál, hogy mekkora fáradtsággal, milyen nehézségekkel és örömeikkel járt ennek az óriási munkának a levezénylése.

A minap Tiszteletes Urat sikerült utolérnem, és egy pár olyan kérdést tettem fel neki, amely mindannyiunk számára megvilágítja, milyen ropant nagy feladat volt a tavalyi év építkezése, kicsire, nagyra hihetetlen terheket rakva. Nem oly régen még a tanítási órákon hallgattuk az építkezés fúrás-faragását, a szünetekben bámultuk, hogy napról-napra hogyan nő ki a földből a csoda, kíváncsian lestünk be az addig elzárt, félkész kápolna kulcslyukán. Íme, a csoda a miénk, használjuk, élvezzük, gyönyörködünk benne...

1. Mióta tervezték a tornaterem felépítését?

Amikor egyházközségünk újraindította egykori iskoláját 1999-ben, mégpedig emelt, gimnáziumni szinten, tudtuk, hogy tornaterem építése lesz a legnehezebb, mert ahhoz nagyon sok pénz kell. Ezért mindjárt az elején építettünk egy nyitott sportpályát, aztán folyamatosan tíz

éven át az osztálytermeket és a szaktantermeket. Ezeket befejezve többször pályáztunk uniós pályázatokon, és 2009-ben nyertünk is 250 millió Ft-ot a tornateremre, amit magunk soha nem tudtunk volna összerakni - "csak" 50 millió Ft-ot kellett hozzátennünk, és már lett is egy nagyon szép tornatermünk felszerelve, színpaddal és emeleti erkéllyel.

2. Hogyan valósulhatott meg mindez?

Rengeteg hittel és imádsággal, ami pedig magát az építkezést illeti, sok-sok gonddal és vesződséggel. Isten azonban adott egy kitűnő munkacapatot a gyülekezetből, amelynek szívére volt a tornaterem, és amelynek tagjai rengeteget segítettek, illetve ezen kívül komoly szülői adományok is érkeztek úgy munkában, mint pénzben és természetben. Mindenkire, aki valamilyen módon is segített, hálával és szeretettel gondolok.

3. Ki készítette az üvegablakot a kápolnába? Mit ábrázol?

Volt egy "vizes" ablakunk a lépcsőházban a víz mellé ültetett fa allegóriájával — ennek zöld és kék az alap-

színe. A kápolnába ezért egy "tüzes" ablakot szerettünk volna, így arra kértük Deim Pál Kossuth díjas szentendrei festőművészt, aki az előző ólomüveg ablakunkat is tervezte, hogy ez a pünkösdi lángnyelveket ábrázolja majd, amiről az Apostolok Cselekedeteinek második fejezetében olvasunk. A mennyei erőre, az égi segítségre emlékeztet.

4. Mit jelképeznek a padok oldalára faragott szőlők és búzakalászhok?

Az úrvacsora kenyerét és borát. Olyan szimbólumok ezek, amelyeket sok református templomban megtalálhatunk, de a mi Áprily termünk padlózatában is ott a búzakalász és szőlőfürt. Minden ebédelés idején arra emlékeztet, mit jelent az evés és ivás Isten országában, vagyis az ő uralma alatt.

5. Hogyan jött az ötlet, hogy napóra és díszkút is legyen?

A középkori európai kolostori iskolák hagyományos tartozékai ezek, szerte Európában sokfelé megtaláljuk őket. Friss vízre mindig szükség volt, a nap járása pedig emlékeztet életünk idejének múlására, és figyelmeztet életidőnk hasznos eltöltésére. Ezekkel együtt így már nem csak a víz és a tűz öselemei, hanem a föld és a levegő is jelen vannak egy-egy műalkotás formájában iskolánk falai között, biztatva minket az ötödik elem, a "quinta essentia", vagyis az arany létrehozására önmagunkban, ahogy erre az alkimisták is törekedtek. Maga a díszkút gránitból készült. A felső rész, a vízben forgó nyolcmázsás gömb az Azul Macaubas nevezetű, Braziliában termett kék-fehér gránitkő, amely olyan színben pompázik, ahogyan az úrhajósok látják Földünket két-háromszáz kilométer magasságból. Forgása — amit bárki kitérítethet ugyan, de egy-két percen belül visszaáll eredeti irányába — azonos a Föld forgásával. A tálca is

gránitból van, rajta az 1590-es Károli Biblia egy mondata a csontok megelevenedésének bibliai igéjéből: "Az négy szelek felől jöjj elő, te Lélek!" (Ez 37,9)

6. Ki készítette a napórát? Mit jelképez?

A napórát Szuromi Imre építészünk tervezte és rajzolta meg az általunk kért latin mondással (Lux lucet - tenebris docet). Ferenczi Alpár tanár úr számította ki az árnyékvetítő rúd szögét és hosszát, és Páljános Ervin szobrászművész faragta ki sósokúti mészkőből a tábláját a betűkkel. Életünk kozmikus beágyazottságát jelképezi, emlékeztet minket életadó Napunk áldott napi "járására".

7. Ki készítette a díszkutat? Miből készült? Mit ábrázol?

Farkas Ádám szentendrei Munkácsy díjas szobrászművész alkotta és adta ajándékba, nekünk csak az anyag és munkadíjat kellett fedezni, meg a gépházat megépíttetni hozzá a pincében, mert egy szivattyú keringeti a díszkúthoz a vizet. A címe "Univerzum", vagyis nem csak a Földet, hanem az egész nagy világegyetemet hivatott megjeleníteni. De azért nagyon hasonlít a Földre is!

8. Milyen ünnepségeket fognak a tornateremben illetve a kápolnában tartani?

Erről igazgató úr dönt, de minden bizonnyal azokat, amik eddig csak iskolán kívül értek el a résztvevők nagy száma miatt.

9. Összességében hogy érzi, hogyan sikerült az avató ünnepség?

Igen, azt hiszem, hogy méltó volt ahhoz, ami létrejött. Sok résztvevő is ezt mondta, egészen kívülállók is.

10. Honnan jöttek vendégek az ünnepségre és körülbelül mennyien voltak?

Amerikából, Angliából, Németországból, Svájcban és Erdélyből voltak vendégeink, és nehéz lenne elsorolni, hogy itthonról is honnan jöttek.

11. Büszke, arra, amit eddig sikerült elérniük?

Érdekes, hogy nem büszkeség, amit érzek, hanem egyszerűen öröm — és persze végtelen hála is Isten iránt — hogy húsz éve belekezdünk valamibe, és most készen van. Használhatja négyszáz diák, a tanárok — és még szép is. Nem is tudom, melyiket szeressem jobban, a gyönyörű kápolnát, a tornatermet, vagy a szép díszudvart. De az egész iskola nagyon sokat jelent.

Lejegyezte: Sz.K.

Tanévnyitó Miskolcon

Augusztus 28-án részt vehettünk a Miskolcon tartott Kárpát-medencei Református Tanévnyitón. Körülbelül reggel hét órakor indultunk el az iskolától, és kissé csalódottan vettük tudomásul, hogy az eső alighanem egész nap esni fog, megghiúsítva ezáltal a városnézéssel kapcsolatos terveinket. Az utazás igazgató úrral, Judit tanárnővel és Márta tanárnővel rendkívül jó hangulatban telt. Amikor odaértünk Miskolcra, az ottani református iskolában nagyon kedvesen, láthatólag sok előkészületet követően vártak minket.

A Kossuth utcai református templomban tartott évnyitó ünnepség előtt még a rendelkezésünkre állt körülbelül egy óra, ez alatt az idő alatt körbejártuk az iskola épületét, ahol több kiállítás is megnyílt (például a Cserkész kiállítás).

Az évnyitó során elhangzott beszédek központi témáit az ifjúság erkölcsi nevelése, illetve az egyházi iskolák mai helyzete képezték. A templomban megtekinthettünk egy főként diákok által előadott műsort is (ebben többek között közreműködött egy fúvós zenekar, kilencedik és tizedik osztályos szavalók, illetve egy énekes, Szécsi Veronika is), majd nem kis meglepetésünkre iskolánk volt igazgatónőjét szólították, aki kiemelkedő munkájáért vehetett át a díjat. Ennek mindany-

nyian nagyon örültünk, és természetesen nagyon büszkék voltunk rá.

Az évnyitó után közös ebéden vettünk részt, majd még egy – szintén diákok által előadott – műsorra került sor. Ezt már az udvaron felállított padokról tekinthettük meg. A messzebből érkezett diákok (az egész Kárpát-medencéből képviseltették magukat a református iskolák) közül sokan haza indultak, a műsor végeztével pedig mi is elbúcsúztunk, majd elindultunk vissza Szentendrére. Mindannyian nagyon jól éreztük magunkat Miskolcon, és hálásak vagyunk az ottaniak vendégszeretetéért.

Lőrincz Tamara, Izsó Ivett

Kutatók éjszakája

Szeptember 24-én, pénteken 3 órakor indultunk az iskolából az ELTE Természettudományi Karára. Háromnegyed négykor értünk a főépülethez. Nagy nehezen megtaláltuk a termet, ahol az első előadásunk volt „Nem minden arany, ami rézlik” címmel. Az előadás során radioaktív sugárzással megvizsgáltuk, hogy az egyes tárgyakban (pl. ékszerekben) milyen fémek találhatóak.

Ezután egy egyórás szünet következett: a parkban lógattuk a lábunkat, beszélgettünk stb... A következő előadásunk „Fizika a kony-

hában” névre hallgatott. A kísérletek érdekesek és sokszor viccesek is voltak. Például mazsolát táncoltattunk, colával és mentosszal kísérleteztünk, valamint 2 perces chilis sütit süttöttünk a mikróban, amit aztán meg is kóstolhattunk (mivel mi a legfőbb sorban ültünk, hozzánk már csak a morzsák jutottak el).

Mire véget ért az előadás, már besötétedett, de nagy nehezen megtaláltuk a következő előadás helyszínét a park túloldalán lévő épületben. Itt mikroméretű egysejtűekről tanultunk, majd videón megtekinthettük ezek szaporodását is. Homokszemcséket és kőzetdarabokat is vizsgáltunk.

A csoportunkban olyanok is voltak, akik ezek helyett inkább GPS-es előadásra mentek, ám, mint utóbb megtudtuk tőlük, nem találták meg a termet, olyannyira, hogy még az épületet is eltévesztették. A hazafelé vezető út is jó hangulatban, bár gyorsan telt, nyolc óra után már mindenki otthon mesélte a nap izgalmain.

G.B. & N.E.

A 10. a osztály három tehetséges, történelmet kedvelő tanulója a közelmúltban vett részt a Nemzeti Tankönyvkiadó szervezte Forrásközpontú Történelem Versenyen. A Verseny helyszíne a Nemzeti Tankönyvkiadó épülete volt, ahol 12 csapat mérhette össze tudását, felkészültségét. Iskolánkat Rózsa Viki, Kiss Teodóra és Tóth Ádám képviselte. Tapasztalataikról Viki számol be:

Ádámmal és Teóval tavaly a tanév végéhez közeledve jelentkeztünk a Nemzeti Tankönyvkiadó évente megrendezésre kerülő történelem versenyén. Az ókori keletből, Rómából és Görögországból kellett

felkészülnünk, ami bár hozzátartozott az egész évben tanult történelemanyagunkhoz, mégis nagy kihívást jelentett. Meg is lepődtünk, amikor kiderült, hogy az első, az írásbeli forduló után a suliból indulhat csapat közül csak mi jutottunk tovább. Kezdeti lelkesedésünk azonban enyhe csorbát szenvedett, amikor Márta tanárnő szembesített minket a továbbiakban megtanulandó anyagrészekkel, és plusz feladatokkal, amelyek még ránk várnak.

Többek között a tizedikes tananyaggal, amelynek megtanulására három hét állt a rendelkezésünkre. Ebben nagy segítségünkre volt Márta tanárnő, aki délutánjait, estéit és hétvégéit ránk áldozva nagyvonalakban megismertette velünk a feudalizmus, a honfoglalás és a középkor eseményeit. A versenyen való részvételnek egyéb kihívásokkal is járt. Erről részletesen Vigyázó Andris tudna mesélni a 11.a-ban, akit rávettünk arra, hogy egy éjszaka alatt rajzolja meg, terveink alapján, a kötelezően beadandó képregényt a Meroving családról. A rajz zseniálisan sikerült, mi pedig nem tudunk elégszer köszönetet mondani ezért.

Egy októberi szombaton azonban eljött a pillanat, hogy megmutassuk, mire jutottunk az elmúlt három hét alatt. Több körben, különböző feladatokkal mérettettünk meg, aminek első állomása egy 6-7 oldalas tesztlap kitöltése volt. Ezek után történelmi forrásokat kellett felismernünk, vagy megneveznünk a

képeken látható személyeket vagy helyeket. Ebben a két feladatban tesztelték a „száraz” elméleti tudásunkat, amely, mint kiderült, mélyebb, mint gondoltuk volna. A következő két kihívás már a szóbeli és gyakorlati tudásunkat mérte. Nekem a levantei kereskedelmi útvonal hajósát kellett megjelenítenem, és elmesélnem helyzetem nehézségeit és pozitívumait, egyetlen forrás, a falra kivetített térkép segítségével. Egész jól sikerült, amin talán én lepődtem én a legjobban. De nekem még viszonylag egyszerű dolgom volt, nem úgy, mint Ádámnak, akinek egy adott csata hírért kellett közölnie a királyával. Ezzel csak két probléma volt: még egyikünk sem hallott korábban a megjelölt ütközetéről — hiszen még nem is kellett tudnunk —, következtetésképpen így nem tudtuk, hogy ki-kivel harcolt, vagy mi is volt a csata kimenetele. Később persze kiderült, hogy véletlenül nekünk a feladott anyagrészen kívüli ütközetet adtak, de attól még Ádámnak elő kellett adnia... És majdnem maximális pontszámot kapott rá, hála meggyőző indoklásáért („...talán azért veszítettünk, mert szemünket elvakította az ellenség páncélján megcsillanó napsugár...”), és csupán egy dolgot hiányolt a zsűri: a beszámolóból „véletlenül” kimaradt a harcoló felek és az uralkodók neve. Soha rosszabbat... Végül gyors kérdésekre kellett A, B választ adnunk, amibe gyorsan belejöttünk, miután láttuk, főleg megvitatni, úgymint annak van igazsága, akinek először ugrott be a válasz. Egyértelmű, nem kell részletezni, hogy ez általában ki volt...

Összesített pontszámok alapján a kilencedik helyet sikerült elérnünk, amire máig büszkék vagyunk.

Mit hoztunk haza ebből a versenyből? Természetesen tapasztalatot, tudást, egy érdekes könyvet, karamellás cukorkákat, amelyeket az utolsó feladatban adott helyes válaszokért kaptunk, én magam pedig egy pólót, amit az Arénában töltött, verseny utáni „feszültséglevezető túra” keretében vettem.

Ezek után bátran ajánlom mindenkinek, hogy kedvenc tantárgyaiból versenyeztesse meg magát, hiszen az így szerzett tudás nem fekete fehér szövegként, hanem élményként marad meg. Ezt a lehetőséget Török Márta tanárnőnek köszönhetjük.

Rózsa Viki

A gólyák buliztak

Idén is megtartottuk a gólyabulit, bár most nem különült el az avatástól.

Először mindenki a kápolnába gyűlt össze, a hivatalos avatásra. Ezt követően a diákok átöltözhetek az egyenruhából a kényelmes ruhájukba, és megtörtént a vicces, diákok által készített avatás is, amelyet idén már a tornateremben tarthattak. Ez egy kicsit elhúzódt, de nagyon jól sikerült. Ezt követte a várva várt tánc, amely szinte a fénypontja volt az estének. Ha valaki éppen nem a táncparketten ropta, valószínűleg a hangulatos teaházba

ment egy kicsit beszélgetni, vagy lent a büfében fogyasztotta a finomabbnál finomabb ételeket és italokat. Sok tanár is velünk táncolt a tornateremben. A buli végül olyan jól sikerült, hogy három „utolsó” számot is kikönyörögtünk, és még ezek után sem akart távozni a társaság. Eddig szerintem ez volt a legjobb gólyabuli. Remélem, jövőre is legalább ilyen jó lesz — persze ez csak a szervezőkön múlik, úgylátom sok sikert hozzá!

SZ L.

Lovadi István

Az idei tanév szeptemberétől Németh Ildikó tanárnő helyébe új hittantanár és segédlelkész érkezett Lovadi István tanár úr személyében. Őt kérdezem most néhány dolog felől.

1. Hogyan érzi magát a szentendrei gyülekezetben?

N a g y o n jól. A gyülekezetet igazán példamutatónak tartom.

Ezen az alkalmon Hegedűs Lóránt püspök úr beszélt a lelkészek szolgálatáról és annak fontosságáról. Ez volt, ami végülis megerősített, hogy ne a Testnevelési Főiskolára vagy magyar-történelem szakos tanárnak jelentkezsek.

4. Mikor érezte úgy, hogy Jézus erre a munkára hívja?

1999-ben, a balatonszárszói hittantáborban a heti áhítat témája a Tékozló fiú története (Lk15:11-32) volt, az idősebb fiú szemszögéből, akiben magamra ismertem. Tudtam, amit ésszel tudni lehet a vallásról, hitről, egyházzal, templommal jártam, tagja voltam az ifjúsági körnek és az énekkarnak is. Igazi aktív, egyházi életet éltem. De ez mégsem volt az igazi. Aztán a Bibliaolvasó Kalauz szerinti aznapi ószövetségi igét olvastam, amely a következő volt:

„Azután ezt mondta az úr Áronnak: Földjükből nem kapsz örökséget, és nem lesz osztályrészed köztük. Én vagyok a te osztályrészed és örökséged Izráel fiai között.” (4 Móz 18:20)

Ez az ige választ adott sok kérdésemre. Megértettem, hogy nem teljesülhet minden vágyam, nem csupán a családi költségvetés miatt, de azért sem, mert talán az nem is szükséges számomra. És rájöttem, hogy hiába vagyok ott „fejben”, hiába tudok mindent, ha nem érzem azt szívemből, és ha nem válik személyes tapasztalattá.

Juhász Norbert 11. nyelvi

2. Hogyan került éppen Szentendrére?

Tavasszal jelentkeztem a dunántúli református főjegyző úrnál, aki megadta elérhetőségeimet Dr. P. Tóth Béla nagytiszteletű úrnak, aki meghívott egy beszélgetésre, és most itt vagyok.

3. Milyen esemény határozta meg, hogy a lelkeszi hivatást választotta?

Kisgyermekkoromtól kezdődően vallásos nevelésben részesültem, így a vallási háttér adott volt. Ám ennek ellenére több más esemény volt, amely arra vezetett, hogy lelkész legyek. Ilyen volt, amikor 12 évesen Patricia M. St. John: Nyomok a hóban c. regényét elolvastam. Aztán ott volt 1999, amikor a Sziget fesztiválon való részvétel helyett a balatonszárszói hittantáborban töltöttem a nyarat hosszú hajú rockerként, édesanyám ugyanis nem volt hajlandó szponzorálni, hogy a Szigetre menjek. A harmadik fontos pont életemben, amely segített eldönteni, mihez kezdjek a jövőmmel, egy lelkészbeiktatási szertartásán való részvétel volt 2002-ben.

Körösmezei Varga Zsuzsanna

Az idén érkezett iskolánkba Körösmezei Varga Zsuzsanna tanárnő, aki az ének zene tantárgyat tanítja és vezeti az iskolai kórust is. Vérteli ének zene tanár, akinek köszönhetően már az első pár hétben látszott, hogy itt, iskolánkban valami más, pezsgőbb zenei élet indul meg. Vele készített interjút Cséki Kitti 11. nyelvi osztályos tanuló.

Mit jelent tanárnő számára a zene?

Nagyon nehéz megfogalmazni, mert ez pont olyan, mint a lélegzés vagy mint a látás. Igazán csak akkor tudjuk megmondani a jelentőségét az életünkben, amikor már elvesztettük. Csak azt tudom mondani, hogy ezzel teljes az életem, és örülök, hogy ennek taní-

tása vált a hivatásommá.

A tanítás, a szólamok betanítása nálunk már a zenei általánosban kezdődött, amikor háromszólamú darabokat önállóan kellett megtanulnunk, betanítanunk magunknak. Valahogy ezekben a kezdeti időkben éreztem erre rá, és tetszett meg benne az, hogy nagyon hamar lemérhető egy tanítási tanulási folyamat sikere.

Miért döntött úgy, hogy énektanár lesz? Miért választotta a történelmet hozzá?

Jó példák, jó tanárok voltak a szemem előtt, ez nagyban meghatározta a döntésemet.

Mit jelent az életében a tanítás, a gyerekekkel való foglalkozás?

Szeretek tanítani, minden szinten. Az önálló hangszeres órák adása a legkényelmesebb feladat egy zenetanárnak, furcsa is volt eleinte — 3 év zeneiskolai munka után — visszarázódnom újra abba, hogy meg kell osztanom a figyelmemet 33 tanítvány (vagy akár egy 55 fős kórus tagjai) között. Nem egyszerű, de szép feladat, amit örömmel végez veletek.

Itt minden percben várható sikerélmény nekem és nektek egyaránt, és a közösen megélt zenei pillanatokat senki nem veheti el tőlünk. Olyan helyet, közösséget találtam, ahol jól érzem magam, ahol szükség van a munkámra, ahol értékelik az erőfeszítéseimet, ha nem is mindig tökéletesek az eredmények.

Hol tanított eddig, ott milyen volt az iskola szellemisége, légköre?

A diploma megszerzése óta eltelt években tanítottam vidéken egy „komplex” iskolában, Kisvárdán középiskolában és zeneiskolában, Budapestre kerülve általános iskolában, zeneiskolában, középiskolában.

Minden munkahelyem más volt. Állami intézmények voltak, különböző habitusú vezetőkkel, tantestülettel, tanítandó korosztállyal, családi háttérrel. Ekkora segítőkészséget, összedolgozást, egymásra odafigyelést egy tantestületen belül eddig sehol sem tapasztaltam. A jóhoz is hozzá kell szokni, még sokszor van, hogy egyedül akarom cipelni a zongorát, amikor pedig egyszerűbb lenne, ha segítséget kérnék hozzá.

Mik a tervei az iskola kórusával?

Szeretném, ha a mi kórusaink is néhány éven belül eljutnának minősítő versenyre. Azért mondom hogy kórusaink, mert ettől az évtől kezdve 3 énekkar van iskolánkban. Az ötödik hatodik osztályosokkal főleg népdalokat fogunk tanulni, népdalfeldolgozásokat, könnyű többszólamú darabokat. A hetedik nyolcadik osztályosok kórusa az Ifjúsági kórus, akikkel alapvetően ifjúsági énekeket tanulunk, noha kánonokat és néhány 2-3 szólamú darabot is terveztem nekik, velük erre az évre. A két kórus decemberben énekel először nagyközönség előtt.

Iskolánk vegyeskara újjáalakult. (Ezúton is szeretném megköszönni mindazoknak, akik a gólyaavatón énekeltek.) Szeretném, ha jól éreznék magukat az énekkari próbákon, ha jól és jókat énekelnének, sok szép zenei élményt szereznének magunknak és azoknak, akik hallgatnak minket.

Terveim között szerepel egy saját összeállítású CD elkészítése, amit egy pár napos zenei felkészítő tábor előzne meg. Nemcsak énekkari, hanem énekes és hangszeres produkciók is helyet kapnának ezen a kiadványon. Hiszem, hogy a múltbéli tapasztalataim, a tudásom, „lélekteli lelkesedésem” segíteni fognak abban, hogy valóban éneklő iskolává váljon iskolánk.

Cséki Kitti 11. nyelvi

... őrizd meg a szívedet...

Szénásiné Lénárt Zsófia tanárnő hét osztályt (kicsiket és nagyokat egyaránt) tanít irodalomból, nyelvtanból és hittanból, és van három gyönyörű lánya. De vajon honnan ez a rengeteg energia? Mit tart fontosnak feleségként, családayaként és tanárként egy személyben? Mi motiválja őt? Mi

az, amit már véghez kellett vinnie, mire eljutott idáig? Nos, kezdjük a legelejéről.

1973. május 19-én született Győrben. Édesapja Miskolcra, édesanyja pedig Győrből származik. Apukája magyar nyelvtant, anyukája pedig történelmet, később orosz nyelvet tanított. Gyerekkorában rengeteg időt töltött nagyszüleinél, akik a gondoskodó, aggódó családtagokból példaképpé váltak. Tanárnőnk Őket követve éli mindennapjait erkölcsi és más szempontok szerint is. „Sok dolgot tanítottak nekem, aminek később hasznát is vettem, és mind a mai napig hálás is vagyok nekik a sok bölcsességért, amit átadtak, így sok mindenel megkönnyítve az életemet.”

„Iskolába Miskolcon kezdtem járni, az alsó tagozatot Miskolcon, a felsőt egy Miskolc melletti faluban, Nyékládházán végeztem el. Nagyszüleim, szüleim (sőt még az egyik dédnagyapám is) pedagógusok voltak, nem is tudtam, hogy más foglalkozás is létezik a világon... Persze ez így nem igaz, de természetesen meghatározó volt a családi örökség a pályaválasztásban. Kislányként, amikor a szüleim bevitték a „suliba”, nagyon élveztem, hogy a táblára krétával írhatok, akkor (6-7 évesen) döntöttem úgy, hogy ezt egész életemben szeretném csinálni, tehát tanár leszek!” Tehát a tanárnő már gyerekként céltudatosan kiválasztotta azt a hivatást, amelyet világéletében folytatni szeretne, és lám! Annyi éven keresztül nem változtatta és nem bánta meg döntését. A nagy kérdés ezek után már csak az volt, hogy melyik szak legyen az, amelyet tanítani fog.

„14-18 éves koromig a miskolci Herman Ottó Gimnáziumban, angol tagozatos osztályban kopattam a padot, ezután végeztem el a teológiát Sárospatakon, majd az egyetemet Miskolcon.” Gon-

doltátok volna? A mi hittantanárnőnk csak 16 éves korában hallott először Istenről, majd később, 18 évesen konfirmált. Ekkor döntötte el, hogy Ő is hirdetni fogja Isten ígését és az Ő kegyelmét. „A klasszikus történeteket ismertem, (pl.:karácsony), de nem tudtam semmit a Bibliáról egészen gimnazista koromig. Persze ez a rendszerváltás miatt érthető. De beleszerettem. A mai napig úgy gondolom, hogy Isten kiválasztott engem a szolgálatra és ezt akkor tudatta velem, amikor eljött az ideje.”

A hittanárnőék életében a hit mindenhol jelen van: „A baráti körünkben is gyakran előfordul a hit. Ez mindennapos téma, az erről folyó beszélgetés is természetes. Az életünk része.”

Mint mondtam, a tanárnő teljes óraszámában dolgozik. De vajon mit szól ehhez a család? Hiszen a tanárnő az együtt tölthető idő nagy részében dolgozatokat javít vagy felkészül az óráira.

„A gyermekeim persze azt szeretnék, hogy ott-hon legyek, csak velük, csak nekik. Ezt gyakran tudatják is velem, és én is látom ezt, amikor a szemükbe nézek, de nem tudok változtatni! A családom egyébként mindenben támogat, a férjem is mellettem áll, erősít, bátorít. Köszönettel tartozom Nekik!”

Arra a kérdésemre, hogy a tanárnőnek melyik a kedvenc tantárgya, vagy mit szeret jobban tanítani, nem tudott választ adni.

„A hittanórák családiasak, az irodalomórák föl-keltik a gyerekek érdeklődését, a nyelvtant viszont nem szeretik annyira. Én a hittant egyenlő-nek tartom az Élettel... Az irodalom minden gyerekeknek mást jelent. A nyelvtannal kapcsolatban pedig azt tartom, hogy bármennyire nem kedvelik a diákok azt, egy magyar gyereknek dicsőség szépen beszélni az anyanyelvét, és meg is kell becsülnie, mert ez a világ egyik legszebb nyelve.”

Miközben eljutott idáig, a tanárnőnek rengeteg akadállyal és nehézséggel kellett szembenéznie, s végig egy dolog bízta őt. Egy igever. Bölcsességként, megfogadásra mindnyájunknak ezt javasolja: „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg a szívedet, mert abból indul ki minden Élet.”

Lejegyezte: N. Eszter

A kicsi csíkos zebra csíkja

A kicsi csíkos zebra nagy hős,
Kifutott az állatkertből.
Kiállt rá az őr: "Hohó,
Ne légy ilyen nagy mohó!"
Kijutott az állatkertből,
Körbejárta már a rétet, erdőt.

De hazáját nem találja,
S elveszett a kabátkája.
Fut már lélekszakadva,
A kabátkát nem kapja.

A városba visszamegy,
S kabátkája ott lebeg.
Megpróbálja megszerezni,
Már fenn a dombon, onnan lesi.

De kabátkáján egy ember totyog,
Nem érti, hogy mit motyog.
Átjárónak használják,
Tömörülnek, mint a hangyák.

Felveszi, de nyoma ott ragad,
Átjárónak ott marad.
Követi a többi zebra,
Átjáró van már sok fajta.

Visszajutnak hazájukba,
S úgy élnek, mint hal a tóba'.
Megmarad a híres nevük,
Az átjáró zebra már mindenütt.

Gyuricza Borbála

Francia kapcsolataink

A franciatábort idén az iskolában rendeztük meg július 2 a és 12 e között. Női szakaszunkat a mostani 12.a és 12.b, a tavaly ballagott 12.b néhány tagja, valamint Mátyás Helga tanárnő és Kun Enikő (mint táborvezetők) alkotta.

Július elsején izgatottan bevonultunk az iskolába, és birtokba vettük a kijelölt termeket, amelyekből — kemény munkával — otthonos hálószobákat alakítottunk ki...(Komoly megpróbáltatásokon estek túl azok, akik az alagsori „fürdőszobák” takarítását vállalták.)

Az ebédet minden napra megrendelte a tanárnő, a reggeli és a vacsora pedig svédasztalos volt.

Megdöbbenésünkre csak három francia vendég érkezett hozzánk — a korai időpont miatt — a várt sok helyett (tehát hiába cipeltük át olyan lelkesen a harminc matracot a Ferencesből). Az egyikük a tavalyi bruniquel-i táborban volt táborvezetőnk (Alex). A kezdeti rémület hamar feloldódott, mivel kiderült, hogy mindhárom francia (Paul, Jonathan

és Alex) nagyon barátságos, és vicces figura, aki-
ket (olyan nagyon) nem zavart hézagos nyelvtudá-
sunk, és akik ráadásul szívesen tanultak magyarul.

A tábort ismerkedéssel kezdtük, és körbevezet-
tük vendégeinket Szentendrén.

Sok programunk volt: városnézések (Visegrád, Esztergom, Dobogókő, Budapest), közös meccs-
nézések — olykor a suliban az elektronikus táblán,
olykor valahol a városban, ahol nagy kivetítő volt —
csillagvizsgálás, bográcsolás Orsolya tanárnőnél,
szentendrei felfedező kvíz a franciáknak, bicikli-
zés, evezés, sportnap az iskola sportpályáin, sike-
res és kevésbé sikeres főzések, pizzázás, Skanzen-
ben bolyongás, koncerten tombolás, esténként já-
tékok, karaoke és hajnalig filmnézések (természe-
tesen franciául...), és persze a táncórák.

Jonathan tartotta a táncóráinkat, amelyeken be-
tanultunk két általa kitalált koreográfiát, amelyeket
többször elő is adtunk: Esztergomban 10 én a bazi-
lika előtt, később pedig a Széchenyi téren, ahol egy
harcművészeti bemutató keretei között léphettünk
fel. Ezután a téren volt szabadprogramunk, ahol
este kivetítették a meccset, és koncertet adott a
Supernem együttes.

Szentendrén 11 én adtuk elő a koreográfiánkat,
több helyen is: a Főtéren, a Görög Kancsónál és a

Szamos előtt, nagy sikerrel. Este természetesen a VB döntőt nézte a csapat a városban. Ezután még egy bulit tartottunk az Áprily teremben reggel nyolcig (így persze alig maradt erőnk takarítani és a matracokat visszacipelni a Ferencesbe). A franciákkal sokszorosan könnyes búcsút vettünk egymástól, míg vártuk a busz érkezését, amely hazavitte „táborunk férfiszakaszát” Párizsba, illetve kivitte az idei franciaországi tábor csapatát. Sajnos nagyon hamar eltelt a tábor, és még mindig hiányoznak a

franciák. Hiába voltak kevesen, igazán tartalmasan telt velük ez a rövid idő, sok élménnyel gazdagodtunk. Nagyon tetszett nekik Magyarország, mind-egyikük vissza szeretne még jönni valamikor. Remélem fogunk találkozni velük!

Köszönjük a szervezést Helga tanárnőnek, és a helyszínt az igazgatóságnak a szuper francia táborért!

Tamás Kriszta 12.a

Kárpát–medencei református találkozó

„Ha ketten vagy hárman az én nevemben találkoznak, velük vagyok én is.”

Nem ketten vagy hárman gyűltünk össze, hanem közel 180-an, 41 iskolából.

15. alkalommal rendezték meg a Kárpát-medencei református középiskolák találkozóját, idén Miskolcon, a Lévy Gimnáziumban.

Július 7-én délelőtt indultunk kitörő lelkesedéssel, Kuzma Márta tanárnő, Kovalik Judit tanárnő, a Nagykövet ösztöndíj szerencsés nyertesei Fazekas Tomi, Pécsi Ági és persze ne felejtjük el a nagykövet rajta az iskola és képviselői nevével, amit a többiekhez hasonlóan magunkkal vittünk.

A hét folyamán nemcsak egymással ismerkedtünk meg, hanem mindenki lehetőséget kapott,

hogy pár percben bemutassa saját iskoláját.

Volt elég szabadidőnk, ami városnézésekkel, beszélgetésekkel telt és a focirajongók a VB eseményeit is nyomon követhették. Emellett rengeteg programot is szerveztek nekünk. A lillafüredi víz-esések dübörgése kísért utunkon a kisvasút felé, este pedig a miskolc-tapolcai barlangfürdőbe vittek minket, ahonnan mindenki elégedetten tért vissza. Játékos vetélkedő keretében ismerhettük meg a várost és táncházon vehettünk részt.

Összességében elmondhatom, hogy ez a négy nap minden várakozásunkat felülmúlta és szép emlékekkel térhettünk haza.

Lőrincz Tamara 12.b

Németországi utazás

Nagyon örültem annak, hogy én is kijutottam Németországba. A repülést nagyon élveztem, de viszonylag elég hamar, mintegy másfél óra alatt megérkeztünk úti célunkhoz. Remek idő fogadott minket — akkor itthon hideg és ködös volt az időjárás, de ott sütött a nap és 30

bé értékelték, de én elképzelni sem tudtam volna ennél jobbat. Minden nap csináltunk valamit, egy percre sem unatkoztunk. Délelőttönként bent voltunk az iskolában, ahol a gyerekekkel beszélgettünk, és figyeltük, hogyan zajlik náluk az oktatás. Délután bicikliket kaptunk, amelyekkel bejárhattuk a város. Elmentünk a strandra, voltunk egy vadnyugati városban és egy termálfürdőben, hajóztunk a környező tavakon. A személyes kedvencem a közelben lévő gokart pálya volt, amelyet többször is meglátogattunk. Két napot töltöttünk el Berlinben, megcsodáltuk a város nevezetességeit, megismerkedtünk a történelmével egy kicsit, és bejártunk egypár ajándékboltot is. Mindeközben rengeteg emberrel ismerkedtünk meg és nagy sokat beszéltünk németül. Sok mindent tanultam és a német tudásom is sokat fejlődött. Nagyon jól éreztem magam, mindenkinek csak ajánlani tudom!

fok volt, ami szinte két héten keresztül kitartott. Ezt a németek, akik ehhez nincsenek hozzászokva, kevés-

Gáthy Gergő 11. nyelvi

Tehetséges diákok...

Ebben a rovatban, ahogyan azt a nevéből is kitalálhattátok, a tehetséges diákokat szeretnénk bemutatni. Rengeteg rejtett tehetség jár iskolánkba, akikről valószínűleg nem is tudjátok, hogy már mennyi mindent nyertek. Ennek a rovatnak többek között az is célja, hogy ezáltal jobban megismerjük egymást.

Az V. Országos Középiskolás Képzőművészeti Diákértárlaton az országos hírű festőművészekből álló zsűri dicséretben részesítette a következő tanulókat:

Cséki Kitti 11. Nyek
Kun Édua 11.a
Kiss Dénes 12.b

Az alkotásaik megtekinthetők a hajdúszoboszlói Kovács Máté Városi Művelődési Központ és Könyvtárban.

Gratulálunk a kiállítóknak!

Györgyi tanárnő

Logigrafika

Sajnos még nem áll módomban, hogy kihirdessem az előző havi helyes beküldők névsorát, mivel a számok megjelenése közt egyelőre nem hónapos időközök vannak a csúszások miatt, és már akkor leadom ezt a cikket, mikor az előző szám még meg se jelent...

Viszont, ha nyertesekkel nem is, de újabb lehetőségekkel tudok szolgálni: ezúttal két nagyobb képpel lehet próbára tenni ügyességeket. A megoldást tartalmazó leveleket (névvel és osztállyal együtt) ismét az szrgalfarejtvény@gmail.com címre várjuk, tárgyük annak a hónapnak a neve le-

gyen, melyben a rejtvény megjelent!

Emlékeztetőül: a rejtvényt ki kell színezni, annak alapján, hogy az oszlopok tetején és a sorok elején lévő számok mutatják, hogy hány mezőnek kell beszínezve lenni! A szám azt adja meg, hogy hány összefüggő fekete mezőnek kell lenni, ha viszont 2 számot látsz, az azt jelenti, hogy a két beszínezett rész nem egybe van, köztük legalább egy üres helynek kell lenni!

(A feladványok az Abacus c. matematika feladatlap 2005-ös októberi és novemberi számából származnak)

[illegible]

Miből lett a cserebogár?

Egyik új rejtvényünk a „Miből lett a cserebogár?”. A feladatotok az, hogy megpróbáljátok kitalálni, melyik tanárotok gyerekkori képét közöltük le. A helyes megfejtést az szrgalfarejtveny@gmail.com címre küldjétek! A helyes megfejtés beküldői közül a három leggyorsabbnak kicsi csoki a jutalma, amelyet a diákfőszerkesztőtől, Szalai Katától vehetnek át a 11. nyelvi osztályban. Jó fejtörést és „felismerést” kívánunk!

Török Márta tanárnő

Navigare necesse est...

Nyolcéves koromban kezdtem el vitorlázni a Spartacus Vitorlás Egyletben, Balatonföldváron. Mivel a bátyám (Takácsy Kristóf) és az unokabátyám már régebb óta ott versenyeztek, ezért ez lett a második otthonom — most már tényleg annak is érzem. A vitorlázás nem volt nagyon új számomra, mert minden nyáron többször elmentünk túrázni, vitorlázgatni az apukám Európa 30-as hajójával. Eleinte nem voltam túl ügyes, és az volt a rossz, hogy az edzőket is folyton váltogatták — mire egyiküket-másikat megszoktam, megszerettem,

már le is cserélték őket.

Első komolyabb eredményem tavaly télen Horvátországban, Pulában a Mikulás kupán született, itt 19. lettem a közel 120 indulóból. Pallay Tibor, a Sailing Center vezetője a pulai verseny előtt figyelt fel a tehetségemre, és egy-egy új vitorlát ajánlott fel évente, amíg optimistes vagyok. Valószínűleg ennek köszönhetem első sikeremet. Az új vitorlával egymást követték az egyre nagyobb eredmények: a Raiffeisen kupa 3. helye és a South East European Open Optimist Cup Serbia Palicon nemzetközi mezőnyben elért 3. helyezése, amellyel a serdülő (13 év alatti) lányok között 1. helyezést és női összetett 2. helyezést értem el. Amire még büszke vagyok, az az Egis kupán elért 13. helyezésem és az Országos Ifjúsági és Serdülő Magyar Bajnokságon elért 14. hely, illetve a serdülő női 2. hely. Az idei év nagyon eredményes volt számomra, de mivel még nem ért véget, a külföldi versenyeken továbbra is lehet nekem szurkolni.

Takácsy Lilla Kata 6.a

Kajakozás

Tavaly év elején kezdtem az evezést a Római parton az egyik barátommal, mert úgy éreztem, szükségem van a mozgásra. A társaság, ahova kerültem, nem élsportolókat nevel, hanem olyanokat, akik csak a sport örömeit akarják élvezni.

Először le kell tenni egy vízi jártassági vizsgát, és utána kezdődhet a móka. Egyre instabilabb hajókba raknak, hogy gyorsabban tudjunk evezni, ugyanannyi erőfeszítéssel. Ez azzal jár, hogy néha bebo-

rulunk, de ez benne van a pakliban. Minden hétvégén hosszabbat evezünk, ami azt jelenti, hogy akár Leányfaluig is eljutunk. Egy héten minimum négy edzésre kell elmennünk, ami szükséges, mert ha kevesebbre mennénk, nem érne semmit az egész. Időmérés is szokott lenni, amit általában Újpesten egy öbölben csinálunk, mert ott nincs sodrás. Így látják az edzők, mennyit lépünk előre magunkhoz képest, és így osztják ki a hajókat és evezőket is.

Télen futás, kondi és fociedzés van. Negyedévente átesünk egy Cooper felmérésen is, amit az UTE sportpályáján tartunk. Ezen a szülők is indulhatnak, ami nagyon vicces szokott lenni. Edzőtáborok is vannak az iskolai szünetekben. Ez úgy szokott kinézni, hogy reggel odamegyünk és egész nap ott

vagyunk, majd este hazamegyünk

Az egész szerintem nagyon hasznos, mert erősít, fejleszti az állóképességet és a kitartást. Én ezért kezdtem kajakozni.

Szabó Márton 10.a

Sport eredményeink

III. Genua Cup – Taraining Race 2010. november 12-16.

Tengeri, navigációs vitorlásverseny

1. futam: 4. hely

2. futam: 3. hely

3. futam: 2. hely

Összetett: 3. hely

(Takácsy Dorka 12.a, Takácsy Kristóf 10.a, Sulyok András Attila 11.a)

V-8 Kupa – úszóverseny 2010. november 13.

Nádai Judit 10.a 66m gyors 1. hely

Puskás Áron 6.a gyorsváltó 3. hely

Szalai Lilla 7.a 66m gyors 4. hely

Szabó Bence 9.a 66m gyors 5. hely

Kiss Botond 9.a 66m gyors 6. hely

Kelemen Virág 6.a részt vett helyt állt

Rebecca

A Rebeccát mindenkinek ajánlom, aki könnyed kikapcsolódásra vágyik és szereti a musicaleket. Érdekes a története és a karakterek is változatosak, némelyik humoros, némelyik gonosz. A házvezetőnő szerepe kulcsfontosságú. Az ő szerepében Janza Kata a legjobb: kifejezetten borsószik az ember háta, amikor ő énekel. Nekem nagyon tetszett, szívesen megnézném még egyszer, és bátran ajánlom másoknak is. A darabot az Operett Színházban lehet megtekinteni.

Angol nyelvtörők

How many boards

Could the Mongols hoard

If the Mongol hoards got bored?

I saw Susie sitting in a shoe shine shop.

Where she sits she shines, and where she shines she sits.

Something in a thirty-acre thermal thicket of thorns and thistles thumped and thundered threatening the three-D thoughts of Matthew the thug — although, theatrically, it was only the thirteen-thousand thistles and thorns through the underneath of his thigh that the thirty year old thug thought of that morning.

Can you can a can as a canner can can a can?

Six sick hicks nick six slick bricks with picks and sticks.

How can a clam cram in a clean cream can?

Something in a thirty-acre thermal thicket of thorns and thistles thumped and thundered threatening the three-D thoughts of Matthew the thug - although, theatrically, it was only the thirteen-thousand thistles and thorns through the underneath of his thigh that the thirty year old thug thought of that morning.